

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 278/2025
06.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Лаза К. Лазаревић“ из Шапца, чији је пуномоћник Коста Даниловић адвокат из ..., ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 693/24 од 17.09.2024. године, у седници одржаној дана 06.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизији тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 693/24 од 17.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 693/24 од 17.09.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у Шапцу П1 54/23 од 11.01.2024. године у усвајајућем делу, тако што је одбијен захтев тужиље за утврђење да је била у радном односу на неодређено време код тужене у периоду од 24.03.2021. године до 02.05.2023. године и да се поништи решење тужене бр. ...-.../... од 17.03.2023. године. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка у износу од 175.500,00 динара и обавезана тужиља да накнади туженој трошкове поступка у износу од 184.950,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 49.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, тај правни лек може изјавити. У ревизији се не наводи ни конкретна процесна одредба коју другостепени суд није применио или је погрешно применио, што је утицало или могло утицати на правилност одлуке о жалби и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 24.03.2021. године, због повећаног обима посла, закључила са туженом уговор о раду на одређено време у трајању од најдуже три месеца, за послове Странке су за исто радно место и из истих разлога закључиле и уговоре о раду на одређено време од 29.06.2021. године (за време од 29.06. до 28.09.2021. године); од 18.11.2021. године (за време од 29.11.2021. године до 28.02.2022. године); од 21.02.2022. године (за време од 01.03. до 01.06.2022. године); од 19.05.2022. године (за време од 02.06. до 30.11.2022. године) и од 15.11.2022. године (за време од 01.12.2022. године до 28.03.2023. године). Решењем тужене од 17.03.2023. године отказан је тужилин уговор о раду од 15.11.2022. године због истека времена на које је закључен. Тужена је након тога ангажовала друго лице за обављање истих послова. Између странака је 29.05.2023. године закључен уговор о раду на неодређено време за послове Тужила је по том уговору ступила на рад 02.06.2023. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, полазећи од тога да је рад на неодређено време правило а рад на одређено време изузетак који се примењује само под законом прописаним условима, првостепени суд је закључио да је тужена имала трајну потребу за извршиоцима на пословима ..., с обзиром да је након престанка радног односа тужиле одмах ангажовала друго лице за обављање тих послова како би избегла преображај тужилиног радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Из тих разлога је, са позивом на чланове 24, 30, 31. став 1. и 37. Закона о раду, утврдио да је тужила била у радном односу на неодређено време у периоду од 24.03.2021. године до 02.06.2023. године, при чему тужена није доказала да би заснивање радног односа на неодређено време са тужиљом било у супротности са чланом 27к Закона о буџетском систему, и зато поништио решење о отказу уговора о раду због истека времена на који је закључен.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, уговор о раду на одређено време од 24.03.2021. године није закључен супротно одредби Закона о раду, нити је тужила након истека времена на који су уговори били закључени наставила да ради најмање пет радних дана без закљученог уговора о раду, а сагласно члану 27к Закона о буџетском систему туженој је требала сагласност комисије за пријем тужиле у радни однос на неодређено време.

По оцени ревизијског суда, нису основани тужилини наводи о погрешној примени материјалног права.

Тужила у ревизији неосновано истрајава на ставу изложеном у тужби да су уговори о раду на одређено време закључени супротно члану 37. Закона о раду,

односно да се такав уговор може закључити само из разлога наведених у том члану, а не због повећаног обима посла. По тој одредби (став први), уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла, или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Објективна потреба за радним односом на одређено време постоји кад треба да се посао обави у одређеном року, да се изврши посао који по природи траје одређено време и да се рад оконча пре наступања одређених догађаја. Потреба да се посао обави у одређеном року може настати и услед повећаног обима рада, због чега уговори о раду на одређено време које је тужила закључила из тог разлога нису супротни закону. Нема места примени ни става 6. наведеног члана, с обзиром да је радни однос тужиле на одређено време укупно трајао 15 месеци и 28 дана, краће од времена које је у ставу другом истог члана прописано као максимално време трајања радног односа на одређено време.

На тужену се примењују и одредбе Закона о буџетском систему који, сагласно члану 105. тог закона, има значење посебног закона у односу на Закон о раду. Одредбом члана 27к тог закона ограничено је ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава. Према тој одредби, у периоду од 01.01.2021. године до 31.12.2026. године корисницима јавних средстава је дозвољено да без посебних дозвола и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години (умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години), док о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника изнад тог процента одлучује тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства.

Тужила у овом случају није доказала да је у спорном периоду постојала могућност да са туженом заснује радни однос на неодређено време у смислу наведене одредбе Закона о буџетском систему, без прибављања потребних сагласности, те да је тужена и због тога злоупотребила институт радног односа на одређено време успостављен закљученим уговорима о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић